Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego

(90/425/EWG)

(Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r.	L 303	6	31.10.1990
►**M2**	Council Directive 90/667/EEC of 27 November 1990 (*)	L 363	51	27.12.1990
►**M3**	Council Directive 90/675/EEC of 10 December 1990 (*)	L 373	1	31.12.1990
►**M4**	Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r.	L 46	19	19.2.1991
►**M5**	Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r.	L 85	37	5.4.1991
►**M6**	Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r.	L 268	56	24.9.1991
►**M7**	Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r.	L 340	17	11.12.1991
►**M8**	Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r.	L 268	54	14.9.1992
►**M9**	Dyrektywa Rady 92/60/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r.	L 268	75	14.9.1992
►**M10**	Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r.	L 62	49	15.3.1993
►**M11**	Dyrektywa 2002/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2002 r.	L 315	14	19.11.2002

(*) Akt ten nie został nigdy opublikowany w języku polskim.

▼B

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego

(90/425/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ma przyjąć stopniowo, w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r., środki zmierzające do ustanowienia rynku wewnętrznego;

harmonijne funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku zwierząt i produktów zakłada zniesienie barier zootechnicznych i weterynaryjnych w celu rozwoju handlu wewnątrzwspólnotowego zwierzętami i produktami; w związku z tym swobodny przepływ zwierząt i produktów rolnych stanowi podstawową cechę wspólnej organizacji rynków i powinien ułatwiać racjonalny rozwój produkcji rolnej oraz optymalne wykorzystanie czynników produkcji;

w dziedzinie weterynarii granice są obecnie wykorzystywane do przeprowadzania kontroli mających na celu ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

ostateczny cel zmierza do zagwarantowania, że kontrole weterynaryjne będą przeprowadzane jedynie w miejscu wysyłki; osiągnięcie tego celu zakłada harmonizację podstawowych wymagań odnoszących się do ochrony zdrowia zwierząt;

w celu utworzenia rynku wewnętrznego, oczekując na osiągnięcie tego celu, należy położyć nacisk na przeprowadzanie kontroli w miejscu wysyłki i zorganizowanie ich w taki sposób, aby mogły być dokonywane w miejscu przeznaczenia; takie rozwiązanie spowodowałoby zaprzestanie kontroli weterynaryjnych na wewnętrznych granicach Wspólnoty; w tym kontekście uzasadnione jest utrzymanie świadectwa zdrowia lub innego dokumentu identyfikacyjnego, zgodnie z zasadami wspólnotowymi;

to rozwiązanie zakłada zwiększone zaufanie do kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych przez państwo wysyłające, w szczególności przez stworzenie systemu szybkiej wymiany informacji; wysyłające Państwo Członkowskie musi zagwarantować, że takie kontrole weterynaryjne będą przeprowadzane we właściwy sposób;

w państwie przeznaczenia kontrole weterynaryjne na miejscu mogłyby być przeprowadzane w miejscu przeznaczenia; jednakże w wypadku poważnego domniemania nieprawidłowości kontrola weterynaryjna mogłaby być przeprowadzana, gdy zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się w tranzycie, możliwe jest utrzymanie objęcia kwarantanną na obszarach, które nie zostały zharmonizowane;

należy przewidzieć sposób działania w przypadku, gdy kontrola weterynaryjna wykaże nieprawidłowość wysyłki;

należy przewidzieć procedurę umożliwiającą rozwiązywanie konfliktów, które mogłyby powstać w odniesieniu do dostaw z gospodarstwa, centrum lub organizacji;

([1]) Dz.U. C 225 z 31.8.1988, str. 4.
([2]) Dz.U. C 326 z 19.12.1988, str. 28.
([3]) Dz.U. C 56 z 6.3.1989, str. 20.

▼B

należy przewidzieć środki ochronne; w tej dziedzinie, w szczególności z punktu widzenia efektywności, odpowiedzialność musi początkowo spoczywać na wysyłającym Państwie Członkowskim; Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, w szczególności przez wizyty na miejscu i podejmowanie działań właściwych dla zaistniałej sytuacji;

w celu osiągnięcia efektywności zasady ustanowione w niniejszej dyrektywie powinny obejmować wszystkie zwierzęta i produkty, które podlegają wymaganiom weterynaryjnym w handlu wewnątrzwspólnotowym;

jednakże z punktu widzenia aktualnego stanu harmonizacji i w oczekiwania na zasady wspólnotowe, w odniesieniu do zwierząt i produktów, które nie podlegają zharmonizowanym zasadom, należy dostosować się do wymogów państwa przeznaczenia, pod warunkiem że są one zgodne z art. 36 Traktatu;

powyższe zasady powinny być stosowane do kontroli zootechnicznych;

przepisy istniejących dyrektyw powinny być dostosowane do nowych zasad ustalonych w niniejszej dyrektywie;

zasady te powinny być poddane ponownej ocenie przed końcem 1993 r.;

Komisji należy powierzyć zadanie podjęcia środków zmierzających do przyjęcia niniejszej dyrektywy;w tym celu należy przyjąć przepisy ustanawiające ścisłą i efektywną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zagwarantują, że kontrole weterynaryjne żywych zwierząt i produktów, które są objęte dyrektywami wymienionymi w załączniku A, lub tych, które są określone w art. 21 akapit pierwszy i które są przeznaczone do handlu, nie są już wykonywane, bez uszczerbku dla art. 7, na granicach, lecz są przeprowadzane zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Ponadto Państwa Członkowskie zagwarantują, że kontrole dokumentów zootechnicznych będą podlegać zasadom kontroli ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

▼M7

Niniejsza dyrektywa nie dotyczy kontroli przeprowadzanych jako część zadań wykonywanych, w sposób niedyskryminacyjny, przez organy odpowiedzialne za ogólne stosowanie ustaw w Państwach Członkowskich.

▼M9

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do kontroli weterynaryjnych w zakresie przewozu między Państwami Członkowskimi zwierząt domowych towarzyszących osobie fizycznej, która ponosi za nie odpowiedzialność, w przypadku gdy taki przewóz nie jest przedmiotem transakcji handlowej.

▼B

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „kontrola weterynaryjna” oznacza wszelką kontrolę fizyczną i/lub formalności administracyjne, które odnoszą się do zwierząt lub produktów określonych w art. 1 i zmierzającą do zapewnienia ochrony zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt w sposób bezpośredni lub inny;

2) „kontrola zootechniczna” oznacza każdą kontrolę fizyczną i/lub formalności administracyjne, które odnoszą się do zwierząt objętych dyrektywami wymienionymi w sekcji II załącznika A oraz zmierzające do bezpośredniej lub pośredniej poprawy ras;

▼B

3) „wymiana handlowa” oznacza wymianę handlową między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;

4) „gospodarstwo” oznacza przedsiębiorstwo rolnicze lub pomieszczenia pośrednika, zgodnie z definicją zawartą w obowiązujących przepisach krajowych, zlokalizowane na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta, określone w załączniku A i B, z wyjątkiem zwierząt z rodziny koniowatych, są hodowane lub regularnie trzymane, oraz gospodarstwo zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych ([1]) z państw trzecich;

5) „centrum lub organizacja” oznacza przedsiębiorstwo, które wytwarza, przechowuje, przetwarza lub wykorzystuje produkty określone w art. 1;

6) „właściwe władze” oznacza władze centralne Państwa Członkowskiego właściwe dla przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub zootechnicznych, względnie każde władze, którym przekazano tę kompetencję;

7) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że jedynie zwierzęta i produkty określone w art. 1, spełniające poniższe warunki, mogą być przedmiotem handlu:

a) zwierzęta i produkty określone w załączniku A muszą spełniać wymagania odpowiednich dyrektyw wymienionych w tym Załączniku, a zwierzęta i produkty określone w załączniku B muszą spełniać wymagania w zakresie zdrowia zwierząt Państwa Członkowskiego przeznaczenia;

b) muszą pochodzić z gospodarstw, centrów lub organizacji, które podlegają regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym zgodnie z ust. 3;

c) muszą, z jednej strony, być identyfikowane zgodnie z wymaganiami zasad Wspólnoty, a z drugiej strony być zarejestrowane w taki sposób, by można było odnaleźć gospodarstwo początkowe lub tranzytowe, centrum względnie organizację; należy powiadomić Komisję o krajowym systemie identyfikacji lub rejestracji w ciągu trzech miesięcy od daty notyfikacji niniejszej dyrektywy.

   Przed dniem 1 stycznia 1993 r. Państwa Członkowskie muszą podjąć stosowne działania w celu zapewnienia, że systemy identyfikacji i rejestracji stosowane w handlu wewnątrzwspólnotowym zostały rozszerzone na przepływ zwierząt na ich terytorium;

d) muszą mieć, w czasie transportu, świadectwa zdrowia i/lub inne dokumenty przewidziane w dyrektywach określonych w załączniku A, natomiast dla pozostałych zwierząt i produktów zwierzęcych, zgodnie z zasadami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

   Świadectwa te lub dokumenty, wystawiane przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo, centrum lub organizację pochodzenia oraz, w wypadku dokumentów wymaganych przez przepisy zootechniczne określone w sekcji II załącznika A, przez właściwe władze muszą towarzyszyć zwierzęciu, zwierzętom i produktom do jego/ich miejsca/miejsc przeznaczenia;

e) zwierzęta wrażliwe lub produkty ze zwierząt wrażliwych nie mogą pochodzić:

([1]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42.

▼B

i) z gospodarstw, centrów lub organizacji, obszarów lub regionów, które podlegają oficjalnym ograniczeniom określonym zgodnie z zasadami wspólnotowymi, gdzie to stosowne, w odniesieniu do określonych zwierząt lub produktów z określonych zwierząt z uwagi na podejrzenie wybuchu lub występowania choroby określonej w załączniku C lub z uwagi na zastosowanie środków ochronnych;

ii) z gospodarstwa, centrum, organizacji, obszaru lub regionu, który podlega urzędowym ograniczeniom z uwagi na podejrzenie wybuchu lub występowania choroby innej niż określone w załączniku C lub z uwagi na stosowanie środków ochronnych;

iii) w przypadkach, gdy są przeznaczone do gospodarstw lub centrów znajdujących się w Państwach Członkowskich, które uzyskały gwarancje zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG lub innymi równorzędnymi zasadami wspólnotowymi, które zostały lub będą przyjęte, lub w państwie, które zostało uznane przez prawodawstwo wspólnotowe za niedotknięte chorobami na całym lub części jego terytorium, z gospodarstwa, które nie daje gwarancji wymaganych przez to Państwo Członkowskie w odniesieniu do chorób innych niż wymienione w załączniku C;

iv) gdy są przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub części terytorium Państwa Członkowskiego, które korzystało z dodatkowych gwarancji zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG lub innymi równorzędnymi zasadami wspólnotowymi, które zostały lub będą przyjęte, z gospodarstwa, centrum lub organizacji, w odpowiednim przypadku, z części terytorium, które nie zapewnia dodatkowych gwarancji w tym zakresie.

Właściwe władze kraju pochodzenia gwarantują przed wystawieniem świadectwa lub dokumentu towarzyszącego, że gospodarstwa, centra lub organizacje spełniają wymagania przewidziane w tym punkcie;

f) gdy czynności przewozowe są związane z kilkoma miejscami przeznaczenia, zwierzęta i produkty muszą być pogrupowane w tyle wysyłek, ile jest miejsc przeznaczenia. Każdej wysyłce muszą towarzyszyć świadectwa i/lub dokumenty określone w lit. d);

g) gdy zwierzęta i produkty objęte dyrektywami określonymi w załączniku A, które odpowiadają zasadom wspólnotowym, są przeznaczone na wywóz do państwa trzeciego przez terytorium innego Państwa Członkowskiego, czynności przewozowe, z wyjątkiem przypadków nagłych należycie zatwierdzonych przez właściwe władze w celu zapewnienia warunków utrzymania zwierząt, muszą pozostać pod nadzorem celnym do miejsca opuszczenia terytorium Wspólnoty zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami, które zostaną sporządzone przez Komisję stanowiącą zgodnie z procedurą ustaloną w art. 18, względnie, gdy stosowne, w art. 19.

Ponadto, w wypadku zwierząt i produktów nieodpowiadających zasadom Wspólnoty lub zwierząt i produktów określonych w załączniku B, tranzyt może mieć miejsce, jedynie jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego wyrażą na niego wyraźną zgodę.

2. Państwa Członkowskie zagwarantują również, że:

— zwierzęta, które mogły być ubite w ramach krajowego systemu zwalczania chorób niewymienionych w załączniku C i produkty określone w art. 1 nie będą wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego,

— zwierzęta i produkty określone w załączniku A lub zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego określone w załączniku B nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli nie mogą być wprowadzone do obrotu na swoim terytorium z przyczyn związanych ze zdrowiem publicznym oraz zdrowiem zwierząt uzasadnionymi art. 36 Traktatu.

3. Bez uszczerbku dla obowiązków monitorowania nałożonych na urzędowego lekarza weterynarii w ramach ustawodawstwa wspólnotowego właściwe władze dokonują kontroli gospodarstw, zatwierdzonych rynków i centrów spędu, centów lub organizacji w celu zapewnienia, że

▼B

zwierzęta i produkty przeznaczone do handlu odpowiadają wymaganiom wspólnotowym, w szczególności że spełniają warunki ustanowione w ust. 1 lit. a) i d) w odniesieniu do ich identyfikacji.

Jeżeli występują podstawy do podejrzeń, że wymagania wspólnotowe nie są spełniane, właściwe władze dokonują niezbędnych kontroli, a jeżeli podejrzenia potwierdzą się, podejmują właściwe środki, które mogą obejmować izolację gospodarstwa, centrum lub organizacji.

4. Na podstawie procedury ustanowionej w art. 18 lub, gdzie stosowne, w art. 19 Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności w celu uwzględnienia danych gatunków.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłające podejmą niezbędne środki dla zagwarantowania, że:

a) właściciele bydła i produktów określonych w art. 1 spełniają krajowe lub wspólnotowe wymagania zdrowotne lub zootechniczne określone w niniejszej dyrektywie na wszystkich etapach produkcji i handlu;

b) zwierzęta i produkty określone w załączniku A są poddawane kontroli co najmniej tak dokładnej, z weterynaryjnego punktu widzenia, jak kontrole przewidziane dla rynku wewnętrznego, o ile zasady wspólnotowe wyraźnie nie przewidują inaczej;

c) zwierzęta są przewożone odpowiednim środkiem transportu, który spełnia zasady higieny.

2. Właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia, które wystawiły świadectwo lub dokument towarzyszący zwierzętom i produktom, powiadamiają w dniu, w którym dokumenty te zostały wystawione, za pomocą skomputeryzowanego systemu przewidzianego w art. 20 właściwe centralne władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz właściwe władze miejsca przeznaczenia o danych, które mają być ustalone przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

3. Państwa Członkowskie wysyłające podejmą właściwe środki w celu nałożenia kar za każde naruszenie przepisów weterynaryjnych lub zootechnicznych przez osoby fizyczne lub prawne, jeżeli zostanie stwierdzone naruszenie zasad wspólnotowych, w szczególności gdy stwierdzi się, że świadectwa, dokumenty lub znak identyfikacyjny nie odpowiadają statusowi zwierząt lub gospodarstwom pochodzenia ani rzeczywistej charakterystyce produktów.

ROZDZIAŁ II

Kontrole w miejscu przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia wprowadzą poniższe środki kontrolne:

a) właściwe władze mogą, w miejscach przeznaczenia zwierząt i produktów, wykazać za pomocą miejscowych niedyskryminujących kontroli weterynaryjnych, że zostały spełnione wymagania art. 3; mogą one pobrać próbki w tym samym czasie.

   Ponadto kontrole mogą być również przeprowadzane w trakcie przewozu zwierząt i produktów na ich terytorium, gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego tranzytu lub Państwo Członkowskie przeznaczenia posiadają informacje dające podstawę do podejrzenia naruszenia;

b) ponadto, gdy zwierzęta określone w art. 1, pochodzące z innego państwa, przeznaczone są:

   i) na zatwierdzony rynek lub do centrum spędu określonych przez zasady wspólnotowe, podmiot prowadzący jest odpowiedzialny za przyjęcie zwierząt niespełniających wymagań art. 3 ust. 1.

▼B

Właściwe władze muszą sprawdzić, za pomocą niedyskryminujących kontroli świadectw lub dokumentów towarzyszących zwierzętom, czy zwierzęta spełniają te wymagania;

ii) do ubojni podlegającej nadzorowi urzędowego lekarza weterynarii; musi on zapewnić, w szczególności na podstawie świadectwa lub dokumentu towarzyszącego, że ubite zostały jedynie te zwierzęta, które spełniają wymagania art. 3 ust. 1.

Podmiot prowadzący ubojnię jest odpowiedzialny za dokonanie uboju zwierząt, które nie spełniają wymagań art. 3 ust. 1 lit. c) i d);

iii) do zarejestrowanego pośrednika, który dokonuje podziału wysyłki lub dla przedsiębiorstwa niepodlegającego stałemu nadzorowi, taki pośrednik lub takie przedsiębiorstwo będą traktowane przez właściwe władze jako odbiorca zwierząt i stosowane będą warunki ustanowione w akapicie drugim;

iv) do gospodarstw, centrów i organizacji, gdy wysyłka jest częściowo rozładowywana w trakcie transportu, każdemu zwierzęciu lub grupie zwierząt musi towarzyszyć, zgodnie z art. 3, oryginał świadectwa zdrowia lub dokument towarzyszący aż do momentu, gdy wysyłka dotrze do wymienionego odbiorcy.

Odbiorcy określeni w ust. 1 pkt iii) i iv) muszą przed podziałem wysyłki lub późniejszym wprowadzeniem do obrotu sprawdzić obecność znaku identyfikacyjnego, świadectw lub dokumentów określonych w art. 3 ust. 1 lit. c) i d), powiadomić właściwe władze o wszelkich nieprawidłowościach lub niedokładnościach i w tym ostatnim wypadku odizolować zwierzęta do czasu, gdy właściwe władze nie podejmą dotyczących ich decyzji.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców określonych w akapicie pierwszym pkt iii) i iv), zostaną określone w porozumieniu podpisanym z właściwymi władzami w czasie wcześniejszej rejestracji przewidzianej w art. 12. Właściwe władze przeprowadzą wyrywkowe kontrole w celu sprawdzenia zgodności z tymi gwarancjami.

Punkt ten stosuje się, z potrzebnymi zmianami, do odbiorców produktów określonych w art. 1.

2. Wszyscy odbiorcy wymienieni w świadectwie lub dokumencie przewidzianym w art. 3 ust. 1 lit. d):

a) muszą, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia i w zakresie niezbędnym do dokonania kontroli określonych w ust. 1, powiadomić z wyprzedzeniem o przywozie zwierząt i produktów z innego Państwa Członkowskiego, w szczególności o rodzaju wysyłki i przewidywanym czasie przywozu.

Jednakże termin powiadomienia w zasadzie nie może być dłuższy niż jeden dzień; niemniej w wyjątkowych okolicznościach Państwo Członkowskie może wymagać powiadamiania z dwudniowym wyprzedzeniem.

Takie powiadomienie nie jest wymagane w odniesieniu do zarejestrowanych koni posiadających dokument identyfikacyjny przewidziany w dyrektywie 90/427/EWG;

b) muszą przechowywać przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy, który zostanie określony przez właściwe władze, świadectwa zdrowia lub dokumenty określone w art. 3 w celu przedłożenia właściwym władzom na ich wniosek.

3. Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 lub, gdzie stosowne, w art. 19.

Artykuł 6

1. Tam, gdzie zasady wspólnotowe lub — w dziedzinach, które nie zostały jeszcze zharmonizowane — krajowe przepisy zgodne z ogólnymi zasadami Traktatu wymagają, aby żywe zwierzęta były objęte kwarantanną, ma ona miejsce w gospodarstwie przeznaczenia.

▼B

2. Można użyć stacji kwarantanny, jeżeli jest to uzasadnione z weterynaryjnego punktu widzenia. Stacja taka jest uważana jako miejsce przeznaczenia wysyłki. Państwo Członkowskie powiadomi Komisję o powodach, na podstawie których przeprowadzane jest takie działanie.

3. Zobowiązania odnoszące się do kwarantanny oraz jej lokalizacja zostaną określone w wymaganiach weterynaryjnych określonych w art. 21 akapit drugi.

▼M6

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w trakcie przeprowadzania kontroli w miejscach, przez które zwierzęta i produkty określone w załączniku I z państwa trzeciego mogą być wprowadzone na obszary, określone w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, takich jak porty, porty lotnicze i graniczne posterunki kontroli z państwami trzecimi, podejmowane będą następujące działania:

a) kontrola świadectw i dokumentów towarzyszących zwierzętom i produktom;

b) zwierzęta ze Wspólnoty i produkty będą podlegać przepisom dotyczącym kontroli ustalonym w art. 5;

c) produkty z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 90/675/EWG;

d) zwierzęta z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 91/496/EWG.

2. Jednakże od ►M9 dnia 1 lipca 1992 r. ◄ i w drodze odstępstwa od ust. 1 wszystkie zwierzęta lub produkty przewożone środkami transportu pozwalającymi na regularne i bezpośrednie połączenie między dwoma punktami geograficznymi Wspólnoty podlegają przepisom dotyczącym kontroli określonym art. 5.

▼B

Artykuł 8

1. Jeżeli w trakcie kontroli przeprowadzanej w miejscu przeznaczenia wysyłki lub w czasie transportu właściwe władze wykażą:

a) obecność czynników odpowiedzialnych za choroby określone w dyrektywie 82/894/EWG ([1]), ostatnio zmienionej decyzją Komisji 90/134/EWG ([2]), chorobę odzwierzęcą lub chorobę albo jakąkolwiek przyczynę mogącą stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt i ludzi lub że produkty pochodzą z regionów dotkniętych chorobą zakaźną, nakażą, aby zwierzęta lub wysyłki zwierząt zostały objęte kwarantanną w najbliższej stacji kwarantanny, ubojowi i/lub aby zostały zniszczone.

   Koszty związane ze środkami przewidzianymi w akapicie pierwszym będą pokryte przez nadawcę lub jego przedstawiciela albo osobę odpowiedzialną za produkty lub zwierzęta.

   Właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadomią niezwłocznie na piśmie właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich oraz Komisję, za pomocą stosownych środków, o wynikach badań, podjętych decyzjach oraz podstawach takich decyzji.

   Mogą być zastosowane środki zabezpieczające przewidziane art. 10.

   Na wniosek Państwa Członkowskiego oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 Komisja może ponadto przyjąć wszelkie środki niezbędne dla osiągnięcia zgodnego podejścia Państw Członkowskich do postępowania w sytuacjach nieobjętych zasadami wspólnotowymi;

b) że, bez uszczerbku dla lit. a), zwierzęta i produkty nie spełniają warunków ustanowionych w dyrektywach Wspólnoty lub gdy Państwo Członkowskie uzyskuje gwarancje zgodnie z art. 9 dyrek-

([1]) Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58.
([2]) Dz.U. L 76 z 22.3.1990, str. 23.

▼B

tywy 64/432/EWG lub równoważnymi zasadami wspólnotowymi, które zostały lub będą przyjęte, przez krajowe przepisy dotyczące zdrowia zwierząt, mogą przyznać dostawcy lub jego przedstawicielowi, pod warunkiem że względy zdrowia publicznego oraz względu zdrowotne zwierzęcia na to pozwalają, możliwość wyboru:

— trzymania zwierząt i przechowywania produktów pod nadzorem do czasu, gdy zgodność z zasadami zostanie potwierdzona w przypadku występowania pozostałości oraz w przypadku zaniedbania przestrzegania tych zasad, zastosowania środków przewidzianych w ustawodawstwie wspólnotowym,

— uboju zwierząt lub zniszczenia produktów zwierzęcych,

— zwrotu zwierzęcia lub wysyłki po uzyskaniu zgody właściwych władz Państwa Członkowskiego wysyłki i uprzednim powiadomieniu Państwa Członkowskiego/ Państw Członkowskich tranzytu.

Jednakże, jeżeli w świadectwach lub dokumentach zostaną stwierdzone nieścisłości, właścicielowi lub jego przedstawicielowi należy przyznać termin ich uregulowania przed odwołaniem się do ostatniej możliwości.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 Komisja sporządza wykaz chorób określonych w ust. 1 i określa szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 9

1. W przypadkach przewidzianych w art. 8 właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia nawiążą niezwłocznie kontakt z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego wysyłki. Te ostatnie podejmą niezbędne środki i powiadomią właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego o charakterze przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach i powodach tych decyzji.

Jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia obawiają się, że takie środki są nieodpowiednie, właściwe władze dwóch Państw Członkowskich podejmą działania w celu znalezienia dróg i środków naprawy sytuacji; jeżeli stosowne, może to być związane z dokonaniem kontroli na miejscu.

Jeżeli kontrola przewidziana w art. 8 wykazuje powtarzające się nieprawidłowości, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadamiają Komisję oraz właściwe władze Państwa Członkowskiego.

Komisja, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, a także mając na uwadze rodzaj stwierdzonych naruszeń, może:

— delegować inspektorów we współpracy z właściwymi władzami krajowymi do określonego miejsca,

— zwrócić się do urzędowego lekarza weterynarii, którego nazwisko znajduje się w wykazie przygotowywanym przez Komisję w wyniku propozycji Państwa Członkowskiego i który jest do przyjęcia dla różnych zainteresowanych stron, o przeprowadzenie kontroli na miejscu,

— zwrócić się z wnioskiem do właściwych władz o intensyfikację kontroli gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu lub regionu pochodzenia.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wnioskach.

Do czasu uzyskania wniosków Komisji Państwo Członkowskie wysyłki musi, na wniosek Państwa Członkowskiego przeznaczenia, zintensyfikować kontrole zwierząt i produktów pochodzących z gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu lub regionu, a jeśli istnieją poważne powody społeczne i zdrowotne, zawiesić wydawanie wszystkich świadectw lub dokumentów związanych z przepływem.

▼B

Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze swej strony zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących z tego samego gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu, lub regionu.

Na wniosek jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich — jeżeli nieprawidłowości zostaną potwierdzone opinią urzędowego rzeczoznawcy — Komisja musi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, podjąć stosowne kroki, które mogą doprowadzić nawet do upoważnienia Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu wprowadzania na swoje terytorium zwierząt i produktów pochodzących z danego gospodarstwa, centrum, organizacji, zatwierdzonego rynku lub centrum spędu, lub regionu. Środki te muszą być zatwierdzone lub poddane rewizji możliwe jak najszybciej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Poza przypadkami przewidzianymi w akapicie czwartym prawo do odwołania się od decyzji właściwych władz istniejące w obowiązujących przepisach prawa Państw Członkowskich nie jest naruszone niniejszą dyrektywą.

Decyzje podjęte przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz powody takich decyzji zostaną przekazane odbiorcy lub jego przedstawicielowi oraz właściwym władzom Państwa Członkowskiego wysyłki.

Jeżeli dostawca lub jego przedstawiciel przedstawią taki wniosek, wówczas wymienione decyzje i ich powody zostaną mu przekazane na piśmie wraz ze szczegółami dotyczącymi prawa do odwołania, które przysługuje mu zgodnie z obowiązującym prawem Państwa Członkowskiego przeznaczenia, a także procedury odwoławcze i ich terminy.

Jednakże w wypadku sporu dwie zainteresowane strony mogą, o ile wyrażą na to zgodę, w ciągu maksymalnego okresu jednego miesiąca, przedstawić spór do oceny przez biegłego, którego nazwisko znajduje się w wykazie biegłych wspólnotowych, sporządzanego przez Komisję; koszt konsultacji dokonanej przez biegłego pokrywa Wspólnota.

Biegli wydają opinię w czasie nie dłuższym niż 72 godziny lub po otrzymaniu wyników wszystkich analiz. Strony podporządkują się opinii biegłego z należnym poszanowaniem wspólnotowego prawodawstwa w dziedzinie weterynarii.

3. Koszty zwrotu wysyłki, trzymania lub izolowania zwierząt lub, jeżeli stosowne, uboju lub zniszczenia, pokrywa nadawca, jego przedstawiciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta lub produkty.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 lub, jeżeli stosowne, w art. 19.

ROZDZIAŁ III

Przepisy wspólne

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie powiadomi niezwłocznie pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję o ognisku choroby na jego terytorium, poza ogniskami chorób określonych w dyrektywie 82/894/EWG, chorób odzwierzęcych, chorób lub innych prawdopodobnych przyczyn powodujących poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi.

Państwo Członkowskie wysyłki niezwłocznie przeprowadzi kontrolę lub wdroży środki ostrożności przewidziane w zasadach wspólnotowych, w szczególności wyznaczy strefy buforowe przewidziane w tych zasadach lub przyjmie inne środki, które uzna za stosowne.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które w trakcie kontroli określonej w art. 5 stwierdziło występowanie jednej z chorób lub przyczyn określonych w akapicie pierwszym, może, jeżeli niezbędne, podjąć środki ostrożności przewidziane w zasadach wspólnotowych, włącznie z kwarantanną zwierząt.

▼B

Do czasu podjęcia czynności zgodnie z ust. 4 Państwo Członkowskie przeznaczenia może, z ważnych powodów związanych ze zdrowiem publicznym oraz zwierząt, podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do danych gospodarstw, centrów lub organizacji, w przypadku choroby odzwierzęcej, z uwzględnieniem strefy buforowej przewidzianej przepisami Wspólnoty.

Państwa Członkowskie powiadomią niezwłocznie Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o podjętych środkach.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego określonego w ust. 1 akapit pierwszy lub z inicjatywy Komisji jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może udać się natychmiast w dane miejsce w celu przeprowadzenia kontroli, we współpracy z właściwymi władzami, środków, jakie zostały podjęte, i wyda opinię o tych środkach.

3. Jeżeli Komisja nie została powiadomiona o podjętych środkach lub gdy uważa, że podjęte środki okazały się nieadekwatne, może, we współpracy z danym Państwem Członkowskim i do czasu posiedzenia Stałego Komitetu Weterynaryjnego, podjąć tymczasowe środki ochronne w odniesieniu do zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego z regionów dotkniętych chorobą odzwierzęcą lub z danego gospodarstwa, centrum lub organizacji. Środki te zostaną przedstawione do zatwierdzania, zmiany lub uchylenia Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu możliwie jak najszybciej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

4. We wszystkich przypadkach Komisja dokona przy najbliższej okazji przeglądu sytuacji w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komitet ten podejmie niezbędne środki w odniesieniu do zwierząt i produktów, określone w art. 1, oraz, jeżeli wymaga tego sytuacja, w odniesieniu do produktów pochodzących z tych zwierząt, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Komisja będzie monitorować sytuację i na podstawie tej samej procedury dokona zmiany podjętych decyzji lub je uchyli, w zależności od rozwoju sytuacji.

5. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu, w szczególności wykaz chorób odzwierzęcych lub prawdopodobnych przyczyn poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 11

Każde Państwo Członkowskie i Komisja wyznaczą wydział lub wydziały weterynaryjne odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli i współpracę z innymi wydziałami kontroli Państw Członkowskich.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zagwarantują, że wszyscy pośrednicy zaangażowani w handel wewnątrzwspólnotowy zwierzętami i/lub produktami objętymi art. 1:

a) są zobowiązani, na wniosek właściwych władz, do uprzedniego zarejestrowania się w urzędowym rejestrze;

b) prowadzą rejestr wysyłek dla odbiorców określonych w art. 5 ust. 1 lit. b) pkt iii), kolejnego miejsca przeznaczenia zwierząt i produktów.

   Wymieniony rejestr będzie przechowywany przez okres wyznaczony przez właściwe władze krajowy, tak aby mógł być przedkładany na wniosek właściwych władz.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zagwarantują również, że urzędnicy służb weterynaryjnych, o ile to stosowne, we współpracy z urzędnikami innych służb do tego upoważnionych, mogą:

— przeprowadzać kontrole gospodarstw, urządzeń, środków transportu i technologii stosowanych do znakowania i identyfikacji zwierząt,

— sprawdzać, w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku A, czy personel odpowiada wymaganiom ustalonym w tekstach, określonym w tym załączniku,

▼B

— pobierać próbki:

i) zwierząt trzymanych w celu sprzedaży, wprowadzenia na rynek lub transportu;

ii) produktów przechowywanych w celu składowania lub sprzedaży, wprowadzenia na rynek lub transportu,

— badać dokumentację lub przetworzone dane właściwe dla kontroli przeprowadzonych w następstwie środków podjętych w ramach niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie muszą zażądać przeprowadzenia kontroli gospodarstw, centrów lub organizacji w celu zapewnienia współpracy niezbędnej dla wykonania wyżej wymienionych zadań.

Artykuł 14

1. W dyrektywie 64/432/EWG ([1]), ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG ([2]), wprowadza się następujące zmiany:

a) Artykuł 6 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 6*

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały dostarczone w momencie przyjazdu do kraju przeznaczenia bezpośrednio lub przez zatwierdzony rynek lub centrum spędu do ubojni, muszą zostać ubite możliwie jak najszybciej, zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi zwierząt.

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały dostarczone w momencie przybycia do kraju przeznaczenia na rynek połączony z ubojnią, której zasady stanowią, że wszystkie zwierzęta, w szczególności z tego rynku, mogą być przeniesione jedynie do ubojni zatwierdzonej dla tego celu przez właściwe władze centralne, muszą być ubite w tej ubojni nie później niż pięć dni po wprowadzeniu na rynek.

Właściwe władze kraju przeznaczenia mogą, z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt, wyznaczyć ubojnię, do której te zwierzęta muszą być wysłane.”

b) Skreśla się art. 7 ust. 3 oraz art. 8 ust. 2 akapit pierwszy.

c) Artykuły 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 9*

1. Państwo Członkowskie, które posiada krajowy program kontroli jednej z chorób zakaźnych, nieokreślonej w załączniku E, na całym lub części swojego terytorium, może przedstawić wymieniony program Komisji, określając w szczególności:

— rozprzestrzenianie się choroby w Państwie Członkowskim,

— uzasadnienie programu, uwzględniając znaczenie choroby i oczekiwane korzyści programu w porównaniu do jego kosztu,

— obszar geograficzny, na którym ten program zostanie wprowadzony,

— kategorie statusu jakie powinny być stosowane w odniesieniu do przedsiębiorstw obrotu zwierzętami, normy, które muszą zostać osiągane w każdej kategorii oraz procedury testów, jakie powinny być stosowane,

— procedury monitorowania programu,

— działania, jakie powinny być podjęte, jeżeli z jakiegoś powodu przedsiębiorstwo traci swój status,

— środki, jakie należy podjąć, jeżeli wyniki testów przeprowadzonych zgodnie z przepisami programu są pozytywne.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy określone w ust. 1 mogą być zatwierdzone zgodnie z kryteriami ustanowionymi w ust. 1 oraz zgodnie z proce-

([1]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.
([2]) Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.

▼B

durą przewidzianą w art. 12. Na podstawie tej samej procedury dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, jakich może wymagać handel wewnątrzwspólnotowy, zostaną określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po zatwierdzeniu programów. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji stosowanych przez Państwo Członkowskie na poziomie krajowym.

3. Programy przedstawione przez Państwa Członkowskie mogą być zmienione lub uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12. Zmiany lub uzupełnienia programów, które zostały już zatwierdzone, względnie gwarancji, które zostały określone zgodnie z ust. 2, mogą być zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 10

1. Jeżeli Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub jego część są wolne od chorób, na które podatne jest bydło i trzoda chlewna, Komisji zostanie przedłożona odpowiednia dokumentacja dodatkowa przedstawiająca w szczególności:

— rodzaj choroby oraz historię jej występowania na terytorium Państwa Członkowskiego,

— wyniki testów w ramach nadzoru opartych na badaniach serologicznych, mikrobiologicznych, patologicznych lub epidemiologicznych oraz na fakcie, że zgodnie z prawem właściwe władze muszą być powiadomione o chorobie,

— okres, w którym zostało przeprowadzone badanie w ramach nadzoru,

— gdzie stosowne, okres, w którym zakazane jest szczepienie przeciwko chorobie oraz obszar geograficzny objęty zakazem,

— ustalenia dotyczące sprawdzania niewystępowania choroby.

2. Komisja zbada dokumentację przedstawioną przez Państwa Członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym, mogą być określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji stosowanych przez Państwo Członkowskie. Jeżeli uzasadnienie zostanie przedstawione do dnia 1 lipca 1991 r., decyzje w odniesieniu do dodatkowych gwarancji zostaną podjęte do dnia 1 stycznia 1992 r.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadomi Komisję o wszelkich zmianach dotyczących szczegółów wymienionych w ust. 1, które odnoszą się do choroby. Gwarancje określone zgodnie z ust. 2 mogą, w świetle takiego powiadomienia, być zmienione być wycofane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.”

2. W art. 5 ust. 2 skreśla się akapity 2—5 oraz skreśla się art. 7 i 15 dyrektywy 88/407/EWG ([1]).

3. W art. 5 ust. 2 skreśla się akapity 2—4, a w dyrektywie 89/556/EWG ([2]) skreśla się art. 14.

4. W art. 13 akapit pierwszy, wiersz piąty dyrektywy 72/462/EWG ([3]), ostatnio zmienionej dyrektywą 89/227/EWG ([4]), wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „pięć”.

Artykuł 15

1. W dyrektywach 64/432/EWG i 89/556/EWG dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie

([1]) Dz.U. L 134 z 22.7.1988, str. 10.
([2]) Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1.
([3]) Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28.
([4]) Dz.U. L 93 z 6.4.1989, str. 25.

▼B

wprowadzenia rynku wewnętrznego (*) będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i czynności podejmowanych po przeprowadzeniu kontroli przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, jakie powinny zostać wdrożone.

(*) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29.”

2. Do dyrektywy 88/407/EWG wprowadza się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (*) będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i czynności podejmowanych po przeprowadzeniu kontroli przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, jakie powinny zostać wdrożone.

(*) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29.”

3. Artykuł 9 dyrektywy 90/426/EWG otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (*) będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i czynności podejmowanych po przeprowadzeniu kontroli przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, jakie powinny zostać wdrożone.

(*) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29”

.

Artykuł 16

Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, zmienić wykaz chorób określonych w załączniku C.

Artykuł 17

Gdy występuje odwołanie się do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny powołany dyrektywą 68/361/EWG ([1]) podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 18

Gdy występuje odwołanie się do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny podejmuje decyzje zgodnie z art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 19

Gdy występuje odwołanie się do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny powołany decyzją 77/505/EWG ([2]) podejmuje decyzje zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 11 dyrektywy 88/661/EWG ([3]).

([1]) Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.
([2]) Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 11.
([3]) Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 16.

▼B

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe i przejściowe

Artykuł 20

1. Komisja wprowadzi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, skomputeryzowany system łączący władze weterynaryjne, mając na uwadze w szczególności ułatwienie wymiany informacji między właściwymi władzami regionów, gdzie wystawiane są świadectwa zdrowia lub dokumenty towarzyszące zwierzętom i produktom, a właściwymi władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

2. Procedury dotyczące udziału finansowego Wspólnoty, przewidziane w art. 37 decyzji 90/424/EWG i niezbędne dla wykonania tego programu, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 42 tej decyzji.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 Komisja przyjmie procedurę zastosowania niniejszego artykułu, w szczególności odpowiednie normy wymiany danych i zasady bezpieczeństwa wymiany danych.

Artykuł 21

►M9 ——— ◄Handel zwierzętami i produktami wymienionymi w załączniku B, w oczekiwaniu na przyjęcie zasad wspólnotowych i bez uszczerbku dla utrzymania wszelkich krajowych zasad przyjętych w celu identyfikacji partii, będzie podlegać przepisom kontrolnym ustalonym niniejszą dyrektywą, w szczególności wymienionym w drugiej części zdania art. 3 ust. 1 lit. a).

▼M9

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o warunkach i procedurach stosowanych w obrocie zwierzętami i produktami zwierzęcymi określonymi w akapicie pierwszym.

▼B

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 Komisja określi środki niezbędne do komputeryzacji deklaracji warunków wymienionych w akapicie drugim.

Zasady kontroli przewidziane w odniesieniu do zwierząt i produktów określonych w załączniku A zostaną rozszerzone na zwierzęta i produkty jeszcze nieobjęte tym Załącznikiem, gdy zostaną przyjęte zharmonizowane zasady regulujące ten handel.►M9 ——— ◄

▼M9

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie przekażą Komisji, według jednolitego schematu, istotne informacje dotyczące kontroli przeprowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Komisja zbada informacje określone w akapicie pierwszym na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, przyjąć odpowiednie środki.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące przekazywania informacji, schematu który ma być stosowany oraz rodzaju wymaganych informacji, zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 18.

▼M6

Artykuł 23

Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, do którego załączone są propozycje odnośnie do których Rada podejmie decyzje większością kwalifikowaną, ponownie zbada:

— przepisy art. 10 i art. 5 ust. 2 lit. a) w terminie do dnia 1 stycznia 1993 r.,

▼M6

— pozostałe przepisy w terminie do dnia 1 stycznia 1996 r.

▼M9

Artykuł 24

Do dnia 31 grudnia 1992 r., w celu umożliwienia stopniowego wykonania ustaleń dotyczących kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą dokonywać:

— kontroli dokumentów podczas transportu zwierząt i produktów wymienionych w załącznikach A i B lub przywożonych z państw trzecich,

— kontroli weterynaryjnych o charakterze niedyskryminacyjnym dokonywanych na miejscu, podczas transportu zwierząt i produktów wymienionych w załączniku B.

▼B

Artykuł 26

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

i) artykułu 10 niniejszej dyrektywy oraz art. 9 dyrektywy 89/662/EWG dwa miesiące po dniu notyfikacji niniejszej dyrektywy;

▼M6

ii) pozostałe przepisy niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 1992 r..

▼B

Artykuł 27

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼**M10**

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

Sekcja 1

— Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64).

— Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, str. 10).

— Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1).

— Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42).

— Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 62).

— Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6).

▼**M11**

— Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1).

▼**M10**

— Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1).

— Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 19).

— Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Sekcja 2

Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I (1) do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 54).

— Dla czynników chorobotwórczych:

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

ROZDZIAŁ II

PRAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

— Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 8).

▼**M10**

— Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 36).

— Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 153 z 8.6.1989, str. 30).

— Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzwspólnotowego koniowatymi (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 55).

— Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych (Dz.U. L 85 z 5.4.1991, str. 37).

▼**M10**

ZAŁĄCZNIK B

ZWIERZĘTA ORAZ PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI BĘDZIE PODDANY KONTROLOM PRZEWIDZIANYM W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

ROZDZIAŁ I

Prawodawstwo weterynaryjne – inne zwierzęta żywe niewymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.

ROZDZIAŁ II

Prawodawstwo weterynaryjne – nasienie, komórki jajowe oraz zarodki niewymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.

▼B

ZAŁĄCZNIK C

WYKAZ CHORÓB LUB CHORÓB ZAKAŹNYCH PODLEGAJĄCYCH OBOWIĄZKOWYCH DZIAŁANIOM W WYJĄTKOWYCH SYTUACJACH Z OGRANICZENIAMI TERYTORIALNYMI (PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, REGIONY LUB STREFY)

— Pryszczyca (FMD)
— Klasyczny pomór świń (CSF)
— Afrykański pomór świń (ASF)
— Choroba pęcherzykowata świń (SVD)
— Rzekomy pomór drobiu (ND)
— Pomór małych przeżuwaczy (PPR)
— Pęcherzykowate zapalenie jamy ustnej (VS)
— Choroba niebieskiego języka
— Afrykański pomór koni (AHS)
— Wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni
— Choroba cieszyńska
— Influenza ptaków
— Ospa owiec i kóz
— Guzowata choroba skóry bydła
— Gorączka doliny Rift
— Zaraza płucna bydła